

[Ministeren for familiens anliggender.]

samle stof til noget sådant, og jeg mener udmærket man kan vente tiden ud, indtil kvindekommisionen har talt i så henseende. Men da vi også ved, at der kan gå en rum tid endnu, har jeg altså ladet mig friste til at imødekomme en gruppe af kvinder, som jeg i høj grad fornemmer har hjælp behov.

Jeg skulle måske ved denne lejlighed lige minde om, at jeg gav folketingsudvalget, som beskæftigede sig med lovforslaget om børnetilskud og andre familieydelse, løfte om at skrive til socialreformkommisionen for at bede den tage med i sine drøftelser, hvorvidt der måtte være anledning til at indføre bestemmelser om en kollektiv finansiering af en ydelse til kvinder, der er fraværende fra deres arbejde i forbindelse med graviditet og fødsel. Det siger sig selv, at det foreligger der ikke noget svar på på nuværende tidspunkt; det må ind i den store mølle, der går antagelig nogen tid, inden vi også derfra får noget svar.

Social tryghed er ikke mindst vigtig for den enlige moder, og igennem mange år har mødrehjælpen været den instans, som mere end nogen har hjulpet denne kategori af kvinder. Og her har hjælpen været individuel, og det må den vel nødvendigvis være, når vi her laver love og finanslove, der siger, at mødrehjælpens bevillinger kun kan blive til rammebevillinger. Når der i dag fra venstres side er givet udtryk for, at vi bør tildele mødrehjælpen betydelig større midler, så er vi i og for sig ikke uenige, men når der i går i Politiken i en kronik skrevet af socialrådgiver Tine Bryld står noget om, at man fra politisk hold ikke betragter den enlige moder med de briller, som det kunne være ønskeligt, så hentyder Tine Bryld til, at der er for få penge i mødrehjælpen både til uddannelse og til støtte til den enlige moder. Er det rigtigt? Jeg tror da ikke, at der i dette finansår er for få penge. For jeg er kommet i den temmelig ejendommelige situation, at en del mødrehjælpsinstitutioner har måttet erklære, at de ikke i indeværende finansår er i stand til at bruge de bevillinger, vi har givet dem. Jeg ved ganske vist, at pengene skal nok blive brugt alle sammen rub og stub; der bliver ikke en øre tilbage. Ingen skal glæde sig til et overskud, for man har jo lov til inden for den bestående regel at flytte økonomisk hjælp fra en

institution til en anden, og Københavnsinstitutionen kan bruge alle de penge, der overhovedet er at få fat i. Men der er altså en del institutioner landet over — og der er flere, end jeg i og for sig synes er rimeligt — som afviser både at kunne bruge den økonomiske støtte og uddannelseshjælpen.

Der er fra Dansk Kvindesamfund tilgået mig en skrivelse, hvoraf fremgår, at det mener, at det foreliggende lovforslag bør afvises. Jeg forstår i og for sig godt Dansk Kvindesamfund, hvis det sker ud fra et ligeretsprincip, men hvis Dansk Kvinde-samfund spurgte gruppen af enlige mødre, hvilken stilling det skulle have taget, tror jeg, at Berlingske Tidende eller B. T. i dag klart igennem en enquete blandt enlige mødre kunne give os det billede, at så ville de enlige mødre anbefale Dansk Kvinde-samfund at bakke forslaget op. Men nu er det altså kvinder, som vil ligeret, der taler, og så må forslaget naturligvis afvises.

Jeg finder det i høj grad nødvendigt at få understreget, at der må indføres et retsprincip i forbindelse med en støtte til den enlige moder af en sådan art som den, jeg her foreslår, i 4 måneder efter fødslen. Jeg ved, at både kommuner og mødrehjælpsinstitutioner ville bedømme sagen, hvis der var tale om et skønprincip, så forskelligt fra landsdel til landsdel, at jeg ikke kan se, det ville være rimeligt, at en moder netop i den situation, som hun befinder sig i lige efter en fødsel, skulle være genstand for bedømmelse ud fra et sådant princip. Jeg mener, at retsprincippet er det rigtige her.

Jeg er klar over, at lovforslaget må gennemgås meget nøje i et udvalg, og at der vil blive mange spørgsmål at stille til mig, men jeg tror, at loven er nødvendig for den enlige moder, netop fordi hun, som vi ved, er meget, meget ømtålig i perioden lige efter, at et barn er født. Og jeg er af den opfattelse efter at have talt med flere fagforeningskvinder og flere forbund, at netop denne lov vil imødekomme en gruppe kvinder, som har det vanskeligt, ikke mindst i perioden lige efter fødslen.

Men når man giver denne økonomiske hjælp, er ikke dermed sagt, at man har virket både til bunds og til tops. Jeg har også givet udtryk for i bemærkningerne til lovforslaget, at man kun hjælper et stykke på vej, og at kvinden ud over den økono-